

Надзвичайно важкою проблемою стало проведення заводських, приймальних та сертифікаційних випробувань, особливо у нинішніх непростих воєнних умовах. Виявилось, що в нашій державі відсутні акредитовані лабораторії з випробувань електромобілів, пов'язаних із системами тягового приводу та його керуванням. Більше того, у західній частині України практично не залишилось жодного випробувального центру. Єдина у західному регіоні випробувальна лабораторія ДП "Автоскладальний завод № 1" ПАТ "Автомобільна компанія "Богдан Моторс" теж на грані ліквідації.

Окрім того, навіть з огляду на прийняття ряду державних програм (наприклад [1]), приходиться констатувати, що діяльність жодного з державних і регіональних органів не сприяє розвитку вкрай важливих для економіки України сфер і галузей промислового виробництва.

Список використаних джерел:

1. Оновлена транспортна стратегія України. Напрямки політики. Міністерство інфраструктури України. 40 с. URL: https://mtu.gov.ua/files/strategy_ukr.pdf.

ЛЮДИНА В СУЧАСНОМУ МІСТІ

М. О. ЗУБКО, студентка Навчально-наукового
Інституту економіки і менеджменту
Л. О. РАДІОНОВА, канд. філос. наук, доцент,
доцент кафедри філософії і політології
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, Україна
61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17
sociopolis@ukr.net*

Існує багато понять міста, але загалом місто, трансформуючись унаслідок історичного розвитку, специфіки національної культури та менталітету людей, виявляється активною формотворчою силою, що окультурює соціальний і географічний простір. Крім цього, місто – це акумулятор людської думки, емоцій, почуттів, дій людини. Сучасні зміни – це насамперед зміни людини та її способу життя, її духовного світу; людина розв'язує проблеми переходу, перетворюючи себе і проектуючи свої дії в нових соціокультурних просторах.

Європейська соціальна думка звернулася до проблеми людини в епоху Відродження і на зорі Нового часу. Але мислителі ХХ ст. визнали за необхідне здійснити новий поворот до проблематики людини, причому саме до теми її існування. У результаті народилася екзистенціальна філософія ХХ ст. Ж.-П. Сартр у праці «Екзистенціалізм – це гуманізм» [1] пояснює специфіку існування людини таким чином. Під час виготовлення речі людина

попередньо формує її ідею. Ремісник, який виготовляє ніж, виходить зі своїх уявлень про те, що таке ніж і який саме ніж зараз треба зробити. Сутність тут ніби передує існуванню речі. Принципово інакше йде справа з людиною. Людське дитя народжується, вже існує, але йому ще належить набути людської сутності, стати людиною.

Отже, у світі людини існування передує сутності. Людина робить саму себе, поступово знаходить свою сутність, від самого початку вже маючи існування, – у цьому й полягає перший принцип сартрівського екзистенціалізму, з якого випливає чимало важливих наслідків: немає заданої людської природи; жодна зовнішня сила, ніхто, окрім цього індивіда, не здатний перетворити його на людину. Індивід повинен зробити це сам. І саме він несе відповідальність, якщо його перетворення на людину в справжньому сенсі так і не відбудеться. Незважаючи на відмінності підходів, філософії-екзистенціалісти навіюють здорову і дуже важливу ідею індивідуальної відповідальності людини за все, що відбувається з нею самою і з іншими людьми. Людина – свого роду «проект», який живе, розгортається, реалізується або не реалізується, і процес набуття індивідом людської сутності триває все його життя, не втрачаючи гостроти і драматизму.

Х. Ортега-і-Гассет писав, що ідея прогресу приспала в європейців та американців те радикальне відчуття небезпеки, яке і є субстанцією людини. Бо якщо людство прогресує з неминучістю, з цього начебто випливає: ми можемо перестати бути насторожі, відкинути всі турботи, звільнити себе від усякої відповідальності та надати можливість людству невідворотно вести нас до вдосконалення і до насолоди [2]. Людська історія виявляється, таким чином, позбавленою будь-якого драматизму.

Буття людини, у центр якого поміщено головне в ній – індивідуальну сутність, тобто екзистенцію, своєю чергою, стає першоосновою картини світу, що створюється представниками екзистенціалістських напрямів. У наш час місто – це свобода вибору, а отже великі можливості. Свобода вибору – це відповідальність людини, це суть її екзистенції, бо своїм вибором людина конструює не лише власний соціальний простір, а й соціальний простір тих, хто її оточує, у контексті міста це найважливіше та найзначущіше. Самореалізація людини в роботі, навчанні, творчості. Це велике коло знайомств, з яких теж за бажання можна отримати вигоду. Це маса заходів, де людина відпочиває не тільки тілом, а й душею. У місті можливо здійснити свої мрії і реалізовувати бажання, для цього лише потрібно поставити мету і йти до неї. На відміну від сіл, де все про всіх знають, у місті, особливо великому, людина оточена різного роду людьми і навіть не знає сусідів по під'їзду. А, отже, менше озирається на думку інших. Можливо, у цих факторах і полягає свобода ...

Міста мають певні переваги:

- високий професійний, освітній і культурний рівень;
- вигідне геополітичне положення міста;
- хороший технологічний і кадровий потенціал низки галузей економіки;

- привабливість міста як центру освіти, культури, туризму;
- розвинена інституційна структура адміністративних установ державного та регіонального рівня;
- центри торгівлі;
- політична стабільність у державі.

Ці чинники так само впливають на відчуття свободи в місті, можливості його самореалізації. А якщо ж у місті всі ці процеси відбуваються з точністю до навпаки, то складно відчутти це вільне повітря зі зв'язаними руками і закритим ротом. «Повітря міста робить людину вільною». Кожна людина по-різному може трактувати цей вислів: для когось це багатовікова історія і культура, для інших – незалежність своєї думки від оточуючих, а для інших – це великі можливості, реалізація свого потенціалу в тій чи іншій сфері, можливість досягти чогось більшого, стати незалежною людиною.

Список використаних джерел:

1. Ж.-П. Сартр. Екзистенціалізм – это гуманизм / Сумерки богов. М.: Политиздат. 1989. С. 319–344.
2. Ортега-и-Гассет Х. Избранные труды / Сост., предисл. и общ. ред. А. М. Руткевича. М.: Весь мир, 1997. 700 с.

ОСОБЛИВОСТІ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

О. П. КОЮДА, канд. екон. наук, доцент,
Д. В. ЖЕЛЕЗНЯК, студентка
*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова*
61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17
ak1261968@gmail.com

Складність реформування державного управління регіональним розвитком полягає у необхідності дотримання системності, комплексності, врахування всіх аспектів цього процесу, оскільки кожна з його складових відіграє важливу роль у реалізації стратегічних завдань нової державної регіональної політики. Серед складових реформування системи державного управління регіональним розвитком слід визначити: удосконалення інституційно-правового забезпечення державного управління регіональним розвитком; формування стратегічних пріоритетів розвитку регіонів (у т.ч. шляхом розробки та прийняття Державної стратегії регіонального розвитку України на період до 2020 року; впровадження індикативного планування (прогнозування регіонального розвитку тощо); координацію державної регіональної політики; впровадження дієвого інформаційного забезпечення, регулярного моніторингу всіх сфер регіонального розвитку (як основи для